

הציונים הכושיים מפורזים מדאקאר בי מערב, עד דאר אסיסלאם במורת. אלה הם אמריקאים שחוריי-עור שהחליטו לשוב לי מולדת אבותיהם. הם הגיעו למסקנה שאם ירצו לא תהיה זו אנדה.

למרות הבדלים קיצוניים בחינוך וב- הרגלי רמות-חיים הם מצליחים להתאקם ביבשת, תורמים תרומה נכבדה לפיתוח ומקבלים תמורה נפשית לא מבוטלת לעצמם. כפי שאמר אחד מהם, מאל ויטפילד, מי שהיה כוכב אולימפי (אתלטיקה קלה) וה- משמש כיום כנספח-תרבות אמריקאי בי קניה: "ילדי גדלים כאן בני-חורין. הם גדלים במדינה בה אפילו הנשיא הוא כושי".

פרזן או מרצדס. לא כל כך מוצלחת ההתאקמות של הכושיות שעלו מארצות- הברית לאפריקה. אלו הן ברובן צעירות שנסאו לסטודנטים אפריקאיים שהשלמו בי אוניברסיטות אמריקאיות, והנוכחות לדעת כי באפריקה היחס לאשה שונה במקצת מי אשר באמריקה.

הצעירה שנישאה לנגיד הבנק המרכזי באדיס-אבבה גילתה כי בבית מתנגד בעלה לשפתון שלה, ואשת הפרקליט הצעיר וה- כצליח בניירובי, נאלצת לחכות להוצאת ה- אשפה מביתה עד לשעות הערב. בעלה מסרב לעשות את המלאכה פחות-הכבוד הזאת בשעות היום.

אבל, בסופו של דבר, מרגישים הכושים לגמרי בבית. אפילו המאה העשרים לא חסרה להם, כפי שביטאה זאת צעירה חגיגית מניו-יורק שנישאה למהנדס באקרה: "כש- ירדתי מן המטוס רציתי לחפש את טרון, אבל במקום זה כמעט וגורסתי עליידי מרדסס".

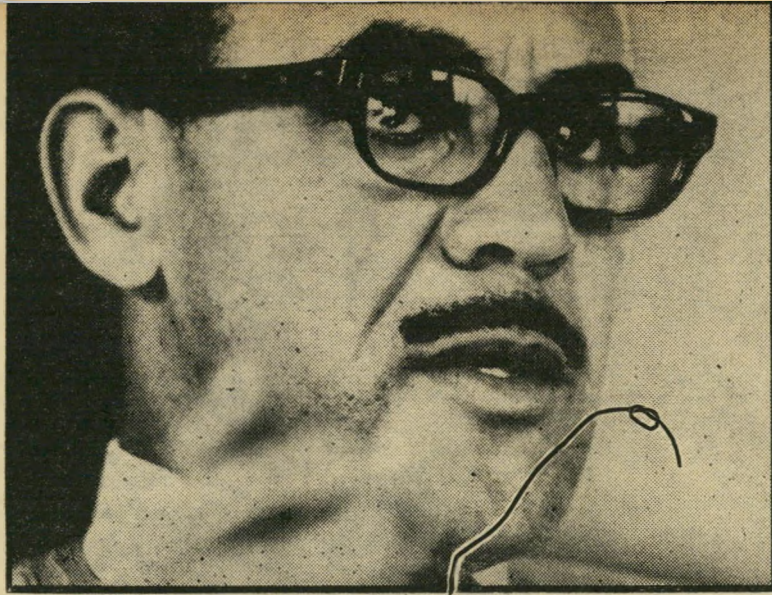
ויאטנאם

על

השריון

כדאי לשבת

בדיוק כמו בארץ, זקוקים גם החיילים בוויאטנאם לחומר קריאה. מכיוון שמשכורת

ציונייכושי ויטפילד
אם ירצו אין זו אנדה

החייל האמריקאי גבוהה בהרבה מהמשכורות שמקבל חייל המשרת בצה"ל, הוא לא מחכה לחבילות שי, קונה את חומר הקריאה בעצמו.

עתונאים סקרניים שהתעניינו בנושא גילו כי הגיבור האהוב ביותר על החיילים בוויאטנאם הוא גיימס בונד. ספרי יאן פלמינג אוזלים דרך קבע ממדפי השק"ם האמריקאי. אחריו באים ספרי סטאלאג ה- מותאמים לרוח המקום (יצירה לדוגמה: מחנה השדים של נערוט הוויאטקונג).

חיילים אניני-טעם יותר מעדיפים את פלייבוי, וסמלי צבא-הקבע וקצינים צוערים בולעים ברעבתנות ירחוני-גשק, המהחיים עבורם מעין השתלמות מחוץ לשעות ה- תפקיד.

מה לעשות בהליקופטר. ספר ה- מצליח במיוחד בחגניות סייגון הוא כיצד לדחות את שירותן הצבאי ייתכן והסיבה היא הרצון הטבעי של האדם להגות במה שהיה יכול להיות.

הרבה יותר מובנת היא הצלחתו של רבי מכר אחר: כיצד להשאר בחיים בוויאט- נאם. אם כי רוב הקונים משתדלים לרכוש ספר זה בהסתר - יש הרבה מה ללמוד ממנו.

אחת העצות היעילות של המחבר, אלוף- משנה רוברט ריג: בשעת טיסה בהליקופטר כדאי לפשוט את החזייה המשוריינת אותה לובשים חיילים רבים בוויאטנאם. היא מביאה תועלת רבה יותר כאשר יושבים עליה. אחרי הכל, כאשר טסים בהליקופטר, זהו

המקום לו יש הסיכויים הרבים ביותר להפגע.

אקואדור

תושיה

נגד

מס' הכנסה

חבר בית-הנבחרים הצעיר (35) וינצנטה לוי קסטילו, ידע היטב מי שלח אותו לבית- הנבחרים של קויתו. וכאשר הגיעה שעתו לפרוע את חובו הוא ידע בדיוק מה עליו לעשות.

היה זה בעת תכסיס כחוכם של חברים שמאלניים, שניצלו את העובדה כי כל זיוני בית-הנבחרים משודרים ברדיו. הם הכריחו את שר-האוצר להקריא, בתשובה לשאילתה, את הרשימה האינסופית של עשירים אקוא- דורים המשתמטים מתשלום מס-הכנסה.

רק שמע קסטילו את ראשית הרשימה, הבין אילו אי-נעימויות עלולות לצמוח מן השידור לידיו הטובים. לכן הוא יצא ל- כמה דקות מן הבית, שב במרוצה והניח על שולחן שר-האוצר שני מקלות דינמיט. אחר שלף את אקדוחו וירה בריצפת הבית. כאשר תשומת הלב היתה כללית, הודיע: או שהשר מפסיק או שהוא יורה בדינמיט. לא רק שר-האוצר הפסיק מיד בהקראת שמות העשירים-שאינם-רוצים לשלם, אלא ש-

כל חברי הבית פרצו דרך ארבעה שערי הבית בבהלה החוצה. זה שלמחרת הוחלט לגרש את קסטילו מבית הנבחרים, למרות שהביא אישור מי מעבדות-המשטרה כי שני מקלות הדינמיט לא היו אלא שתי שופרות ממולאות חול, לא היה בעל חשיבות בכלל. קסטילו היה יכול להיות בטוח כי בבחירות-המישנה כבר ידאגו לו ידידיו שחזרו בזכות תושייתו ל- אלמוניותם הנקייה ממס.

גרמניה

הספר

שליד

האקדח

פעם תפש הספר הזה את מקום הכבוד בכל ארון-ספרים גרמני. היום משתדלים יורשי המחבר למנוע את הפצתו בכל כוחם. הספר הוא מין קאמפף (בגרמנית: מל- חמתי), האני מאמין של אדולף היטלר. יורשי המחבר הם, לפי הוראת בנות-הברית בסוף שנות ה-40, משרד המשפטים בבאתריה.

עד שנת 2015. הגרמנים, שהקאמפף נערך על גבם, אינם רוצים להרחיח פני אחד מהפצת הספר, שעד 1945 הודפס בי עשרה מיליון טפסים. אבל כאשר בספר, יפאן, מכסיקו, ברזיל או לבנון, מודפסות מהדורות-מחותרת של הספר הנאצי, ככולות ידי הגרמנים הטובים.

נוסף לכך חוקי זכויות-היוצר שונים בארצות שונות. ביוון, למשל, פוקעות זכויות-היוצר עשרים שנה אחר פטירת המחבר. למעוגנינים מהדורה יונית של הקאמפף, הבעייה יותר פשוטה בגרמניה עצמה: שם פוקעות הזכויות רק כעבור 70 שנה, ולכן צריך ניאוינאצי הרוצה לעיין בכרך ההיטלרי לחפש אותו בשוק הספרים הי- עתיקים. המחיר המקובל - 25 לירות.

אחרת עליו להתאזר בסבלנות עד שנת 2015. **60 אלף דולאר.** זחקא בארצות-הברית לא נמנעה הדפסתו מחדש של הכתב הנאצי. שם היו הזכויות שייכות בשעתו לממונה על רכוש האויב, וזה נודרו למכור אותם למורל מעוגנין, תמורת 60 אלף דולאר.

אחד הספסים מהמדורה האמריקאית, ש- פורסמה בעיקבות הסדר זה, נפלה לידיו של קצין-משלם ויאטנאמי, שהחל מעיין בו ביסודיות. ועד היום מונח על שולחן הלילה של אותו קצין, נגואן קי, שהיה בי- נתיים למרשל אוויריה וראש-משלה. טופס אחד של מין קאמפף - ליד אקדח-השירות שלו.

חן, חן
בנות ישראל
החמודות והאהובות

חן, חן לכולכן! בחזית ובעורף - בכל מקום אתן תרמתן תרומה מכרעת לניצחון המזהיר.

חמד וחן - הם נשקן הנצחי.
אנא שמרו על נשק זה- גם בימי השלום הבאים על עם ישראל לברכה.

בתפקידכן החשוב הזה תעמוד *Tanya* לצידכן בנאמנות כתמיד - ובהספקת התמרוקים הישראליים המשובחים ביותר וזאת בהוצאות המתאימות לכל תקציב.

שלכן בהוקרה ובאהבה,
"ת"א"
אלוף יצרני התמרוקים בישראל